

Ændringsforslagene Nr. 22, 23 og 24 ere Redaktionsændringer. Nr. 25 er en Realitetsændring. Efter den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget kan et Ægteskabs Indgaaelse kun finde Sted 3 Steder, enten i Ægteskabsforstanderens Hjem, og det er det eneste Sted, hvor han er forpligtet til at møde, eller i Brudens eller Brudgommens Hjem; disse Steder er det overladt til ham selv at bestemme, om han vil komme til eller ikke. Kun hvor der er Tale om livsfarlig eller langvarig Sygdom, gøres der Undtagelse herfra. Udvalget har nu foreslaaet, at Ægteskabsforstanderen har Lov til at møde med Brudeparret, hvor han vil, men forpligtet er han ikke. Man har ved denne Bestemmelse villet lette den kirkelige Vielse umiddelbart efter den borgerlige, idet Brudeparret da efter Overenskomst med Ægteskabsforstanderen kan mødes et Sted i Nærheden af Kirken, f. Eks. Skolen eller desl.; og det vil muligvis ikke kunne ske, naar et af de 3 andre Steder vælges. Det kan jo være, at baade Bruden og Ægteskabsforstanderen bo et Par Mil fra Kirken og at Brudgommen slet ikke hører hjemme i Sognet, og det kan derfor være godt at have en saadan Bestemmelse. Ændringsforslag Nr. 26 er en Redaktionsændring. Forslag Nr. 27 er stillet af Flertallet under Nr. 17, det vedrører Kirkebylæreren, som ifølge Lovforslaget skal føre Duplikat af Ægteskabsbogen. Det gaar ud paa, at naar en saadan beskikkes til Ægteskabsforstander, skal der beskikkes en anden Person til at føre denne Bog. Ændringsforslagene under Nr. 28, 29, 30 og 31 ere Redaktionsændringer. Nr. 32 er nærmest ogsaa en Redaktionsændring. Det hænger sammen med de to Forslag, jeg nys nævnte, men kan ogsaa vedtages uafhængigt deraf, hvorfor det er stillet af hele Udvalget.

Jeg kommer nu til Ændringsforslag Nr. 39. Det er et Ændringsforslag, som jeg meget beklager, at den højtærede Minister nu har udtalt sig saa bestemt imod. Forslaget gaar ud paa, at vi stille det frit for det borgerligt viede Ægtepar, af hvilken Præst det ønsker at modtage den kirkelige Vielse. Vi have forstaaet Lovforslagets Bestemmelser, sammenholdte med Bemærkningerne og Udtalelserne fra 1ste Behandling, saaledes, at naar man ikke allerede i Lovforslaget havde fastholdt det, som var Reglen efter alle de Forslag, som jeg og den højtærede Minister have indbragt her i Tinget, nemlig at man kan søge hvilken Præst, man vil, til den kirkelige Vielse, saa skyldes dette et i og for

sig ikke uberettiget Hensyn til de nuværende Præsters Embedsindtægter, og derfor have vi ikke gjort nogen Forandring i denne Bestemmelse. Hvis man gaar uden for de Præster, som ere nævnte i Lovforslaget, som vi ikke røre ved, og som ere dem, der ifølge de nuværende Regler med en lille Udvidelse ere berettigede til at foretage Vielsen, skal man yde det fastsatte Offer til Præsten og Kirkebetjenten paa det Sted, hvor Indvielsen efter de givne Regler skulde foretages; men naar vi have taget det Hensyn og ellers ingen Indskrænkninger gøre i Lovforslagets Regler, hvad de kirkelige Embedsmænds Indtægter angaa, have vi ikke troet, det skulde møde nogen synderlig Modstand fra Regeringens Side i øvrigt at give Parterne den Frihed, som der her er Tale om, en Frihed, som de jo efter Regeringens eget Forslag ville kunne faa, kun med flere Omstændigheder, dels ved Sognebaandsløsning og dels ved at løse Bevilling til 20 Kr., alt sammen Omstændigheder, som vi mente, det var hensynfuldt at fritage Befolkningen for. 20 Kr. spiller dog en Rolle for ikke saa faa Mennesker, og det er endda kun under særlige Omstændigheder, at denne Bevilling kan gives. Og Udvejen med Sognebaandsløsning er ikke naturlig, hvis der er Tale om en Præst, som bor langt fra det Sted, hvor det paagældende Ægtepar tager Bolig. Det kan jo være, at den Præst, som Brudeparret ønsker skal foretage Vielsen, er Fader eller Slægning til en af de paagældende, og ikke kan rejse langt, eller det kan være en Præst, som de ifølge deres tidligere Liv staa nær, og som de gerne ville have til at foretage Vielsen, men ikke kunne forlange, at han skal foretage Rejsen til dem, og dertil kommer, at den paagældende, selv om han foretager Rejsen, ikke kan vie dem uden den paagældende Embedsmænds Samtykke. Vi have derfor ment, det ikke var rigtigt at henvise til Sognebaandsløsning. Det er ikke naturligt for Parter, der tage Bolig i Kjøbenhavn, at løse Sognebaand til en Præst, der bor i Vestjylland, selv om de ville foretage Rejsen der over for at lade sig vie af ham. Jeg maa i alt Fald indtil videre, da Udvalget ikke har været samlet til Møde, siden vi have hørt den højtærede Ministers Udtalelser, fastholde Forslaget; men selvfølgelig vil der blive optaget Forhandlinger med den højtærede Minister angaaende dette Forslag mellem 2den og 3die Behandling. Ændringsforslagene under Nr. 40 og 41 ere kun Redaktionsændringer. Nr. 42 er et lille For-